

Heidelberg őszi félév

Amellett, hogy kétségtelenül lehetetlen a képzési idő alatt elsajátítani annyi ismeretet, amely által az ember felkészült orvosnak érzi magát a végzés pillanatában, mégis hosszúnak és monotonnak is tűnhet néha a medikus lét 6 éve. Szerintem az Erasmus program a mindenki által ismert előnyei mellett azért is jó, mert egy kis kizökkenés a korábbi hétköznapiakból. Máshol, másokkal és más módon tanulunk, és töltjük el a szabadidőnket is ilyenkor.

Én az ötödév első félévét töltöttem a Ruprecht-Karl Egyetemen Heidelbergben. Az egyetem jó híre és a helyosztó előtti este nézegetett Google képek alapján döntöttem úgy, hogy Heidelberget választom. Nem volt könnyű összeegyeztetni az ottani téli szemesztert a mi őszi félévünkkel, de végül mindent sikerült megszervezni és ha újra kéne választani, akkor sem döntenék más hely mellett. Nagyon sok papírokkal való szaladgálással és hivatalos levélírással jár a kintlét szervezése, ráadásul úgy voltak a határidők, hogy mindezt főként a vizsgaidőszak előtt és közben kellett csinálni, de megérte a sok fáradozást!

A nőgyógyászatot, gyermekgyógyászatot, szemészetet és az urológiát teljesítettem a Heidelbergi Egyetemen. Blokkosított oktatás van ott is, sőt, ott az előadások is blokkosítva vannak és a vizsgák a blokkok utolsó napján zajlanak. Az oktatás tetszett; az előadások többsége jó volt, a gyakorlatokon sokkal kisebb létszámú csoportok voltak mint itthon (például gyermekgyógyászatból hárman voltunk egy oktatóval), és érezhető volt a két egyetem anyagi lehetőségei közötti nagy különbség is (például volt egy szimulációs gyakorlat, ahol a lumbál punkció kivitelezését tanultuk, és ott bármennyi steril kesztyűt fel lehetett venni, dobozsámra álltak a különböző méretű steril kesztyűk csak oktatás céljára). És a diáktársak is kedvesek és segítőkészek voltak. Fontosnak tartom azért megjegyezni, hogy tanulni kellett, senki ne gondolja, hogy anélkül abszolválhatók a vizsgák.

Nem meglepő, hogy Heidelberg egy szép kisváros sok egyetemistával, de amit én igazán különlegesnek éreztem és máshol még nem tapasztaltam, az az volt, hogy mennyire sokan bicikliznek. (Az egyik hídon van egy kerékpárszámláló és nem ritkán mutatott 600 feletti számot az aznap arra elbiciklizőkről.) A város nagyon biciklibarát és kerékpárral valóban minden elérhető távolságban van. És az ottaniak télen-nyáron, esőben-sárban biciklivel közlekednek. (Mondjuk a többségnek megfelelő felszerelése is van hozzá; esőnadrágot húznak az esős napokon, speciális kesztyűt fagyban, és a parkolási időre pedig vízálló bicikli üléstakarót használnak. Magyar ember feltalálja magát, nejlonzacskóval is lehet védeni a bicikliülést az esőtől és egy sima szövetkesztyű is csökkenti a kézlefagyás mértékét, egyedül a sár ellen nem sikerült semmi jót kitalálnom, a sárhányó egy pótolhatatlan alkatrésze a bringáknak, nélküle sűrű kabát- és nadrágmosásra kényszerül az ember.) Szép időben viszont akár messzebbi helyekre is el tudtam tekerni, Heidelberg környéke is nagyon szép.

A városba évente több száz diák érkezik az egész világról. Sok programot szerveztek nekünk kocsmatúráktól kezdve buszos kirándulásokig. Nagyon sok különböző nemzetiségű és kultúrájú emberrel lehet találkozni, az ismeretségek egy része pedig barátsággá is alakulhat. Nekem lengyel, cseh, svéd, amerikai és német barátom is lett.

Szabadidőmben a kinti barátaimmal szerveztem programokat, kosárlabdáztam az egyetemen és utaztam. Voltam többek között a Fekete-erdőben, Frankfurtban, a speyeri dómban, a stuttgarti Mercedes-Benz Múzeumban és a strasbourggi karácsonyi vásáron.

Összességében nagyon jól éreztem magam kint, hasznosnak éreztem az ottani képzést is, és a némettudásom is javult. Mindenkinek csak ajánlani tudom!